

на героя. Също във всички цитирани текстове за болния хайдутин се грижи сокол, „сива орлина“. В повечето случаи болестта му е заради „девет рани телени, телени и куршумени“. Което по смисъл означава, че хайдутинът /войводата/ е участвал в двубой.

Струва ми се, че разглеждането на семантичната връзка между персонажите и въобще на семантиката на цялата сюжетна ситуация в тези текстове трябва да става в посочените по - горе два плана: единият, отнасящ се до представата за героичното, а другият във връзка с хайдушкия цикъл и по-конкретно с порядъка в него и състоянието на преход, в което се намира героят.

Натрапваща се в този смисъл е семантичната връзка между персонажите на хайдутината /войводата/ и този на орела, най-вече заради същността на персонажа на орела, който според митологичните представи и българската митопоетична традиция се намира на върха на световното дърво /дървото на живота/ и като соларен символ е в контакт с е божествата⁵⁹ и е техен посланик.⁶⁰

Тези характеристики на орела мотивират ролята и функциите му, насочени към обезпечаване на героичното в образа на хайдутината. Героичното е осмислено чрез конкретно действие-подвиг и взаимоотношенията между орела и него, базиращи се на представата за доброто, като едната страна във вечното двуборство Добро - Зло /лошо/. Хайдутинът в случая е хипостаза на доброто, извършвайки подвиг като спасява орела.

Основният мотив в тези текстове е състоянието на хайдутината - болен /ранен/ хайдутин. То може да бъде тълкувано и като временна смърт, семантизираща преход към нов статус.

Основание за такива предположения дават „мотивиращите“ събития, персонажи и техни действия. Такова действие са грижите на орлица, орлета /пиле соколовото/ за хайдутината, съчетано с диалог между тях и разказ на птицата. В този разказ е налице събитие, което мотивира подвигът на героя - горящата гора. Сред нея върху „дърво яворово“ пицят малки орлета. Имайки пред вид народните вярвания и знания, в които яворът е „чудно дърво“ с определени апотропейни